

Arrest

nr. 264 722 van 30 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugene Plaskysquare 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1991.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 december 2019. Op 16 december 2019 meldt verzoekster zich aan. Op 18 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op (...) 1991 te San Salvador. U woonde bij uw ouders op het adres Reparto Los Santos 1, (...) in Soyapango.

Op 10 mei 2017 ging u naar de markt in Soyapango. Toen u binnenging, kruiste uw blik met een bendelid van de MS13. U wandelde verder en u hoorde hem zeggen "Die wil ik". Vervolgens zag u nog een andere man en even later merkte u dat ze u achtervolgden waarop u wat sneller begon te wandelen. U ging naar de stand van iemand van de kerk, waar u vijftien minuten wachtte vooraleer die persoon van de kerk en een medewerker u naar de bus brachten en u naar huis ging. U nam na dit incident niet langer de bus, u ging niet meer alleen naar buiten en uw vader haalde u op en zette u af met de auto waar nodig.

Sinds 15 juni 2018 werkte u als kinesist in een fysieke revalidatie kliniek in San Salvador. Uw moeder heeft een zaak, gelegen in de kerk, waar ze ontbijt, koekjes en dranken verkoopt, en waar u op zondag meehielp.

Op zondag 13 oktober 2019 was u uw moeder aan het helpen in de zaak. U ging snel naar de markt omdat jullie brood nodig hadden. Toen u terug wilde keren naar de zaak werd u bij uw arm gegrepen en zei iemand tegen u "Zwijg en wandel verder". De man duwde een steekmes tegen uw rug. Terwijl jullie verder liepen, kreeg hij een telefoontje en zei hij: "Ik heb haar". Toen vervolgens iemand riep "Laat haar los", geraakte de man afgeleid, en maakte u van het moment gebruik om hem weg te duwen. U liet vervolgens alles vallen en hebt het op een lopen gezet. U zag aan de uitgang een zwarte auto met geblindeerde ramen waarin ze u wilden meenemen. U bent gelopen naar de kerk, waar uw moeder de zaak sloot. Uw vader kwam om jullie op te halen, maar jullie wachtten eerst drie à vier uur in de kerk voor jullie via een omweg naar huis reden. U deed de volgende dag, 14 oktober 2019, aangifte bij het openbaar ministerie (OM) van Antigua Cuscatlan.

U ging in de week die volgde niet naar de fitness waar u normaal naartoe ging in Plaza Mundo, Soyapango, maar naar de fitness in Metro Centro, San Salvador. Wanneer u daar op maandag uit de fitness kwam, zag u een man staan. Toen u verder ging, merkte u dat hij u achtervolgde. U ging op zoek naar iemand van de veiligheidsdiensten of van de bewaking om u te kunnen helpen, maar dat was niet het geval. U wandelde zo snel mogelijk door en bent dan in de eerste de beste taxi gestapt. U keerde de volgende dag terug naar de fitness van Metro Centro, waar er opnieuw een man was. U ging naar een bewaker toe en zei dat u werd achtervolgd. U bent dan in een taxi gestapt om naar uw werk te gaan, en bent vervolgens niet meer naar de fitness gegaan. U kwam enkel nog buiten om naar uw werk te gaan en besloot hierna om uw land te verlaten. Op 15 november 2019 stopte u met werken, nadat u ongeveer een week eerder had laten weten dat dit uw laatste dag zou zijn.

In december 2019 behaalde u uw diploma ergotherapie. Op 7 december 2019 verliet u El Salvador, en vloog u via Spanje naar België, waar u op 8 december 2019 bent aangekomen. U diende vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2019.

Na uw vertrek uit El Salvador is uw moeder 300 dollar renta per maand moeten beginnen betalen. U stuurde haar hiervoor geld op vanaf september 2020.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw geboorteakte, nieuwsartikelen, een ticketje van het openbaar ministerie, uw studentenkaart en uw reisinformatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in

verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen zouden er u op 10 mei 2017 twee mannen hebben lastiggevallen toen u naar de markt in Soyapango ging. U beweert dat u er een bendelid zag, deze zei "Die wil ik" en u vervolgens een tweede man zag

(CGVS, p. 14). Bij de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) had u echter verklaard dat de tweede man die opdook zei "Haar wil ik" (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 1, punt 5). Hierop gewezen poneert u slechts dat dit niet zo is, en dat u zich niet kan herinneren dat u dit gezegd zou hebben (CGVS, p. 17). Bij DVZ is het aldus de tweede man die gezegd zou hebben u te willen en bij het CGVS legt u deze woorden in die van de eerste man. Verder zou u op 13 oktober 2019 benaderd zijn door een man die een mes in uw rug duwde. U beweert deze persoon niet te hebben gezien, omdat hij u langs achter benaderde (CGVS, p. 19). U had aan DVZ nochtans verklaard dat deze man op u afkwam (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 1-2, punt 5), wat toch vreemd is gezien u dit niet gezien zou hebben. Hierop gewezen komt u niet verder dan te zeggen dat dit niet zo is en herhaalt u slechts dat u langs achter werd benaderd (CGVS, p. 19). Verder is het op zijn minst eigenaardig dat u bij DVZ stelde dat deze man een voorwerp in uw rug duwde (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5), terwijl u dit bij het CGVS benoemt als een mes (CGVS, p. 14). U beweert dat u dit bij DVZ wel als mes hebt benoemd en steekt het op de vertaler die het misschien niet goed vertaalde (CGVS, p. 19). U had echter eerder al bevestigd de tolk bij DVZ goed te hebben verstaan (CGVS, p. 2), dus ook dit excuus kan niet overtuigen.

Nog zou u op maandag en dinsdag in de daaropvolgende week twee maal zijn achtervolgd toen u naar de fitness ging. Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen af bij DVZ en het CGVS. U verklaarde bij DVZ namelijk dat, nadat een man u een eerste maal opwachtte aan de fitness, u op de eerste de beste bus sprong (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat u in de eerste beste taxi bent gestapt (CGVS, p. 15). Uw excuus, dat u zich misschien heeft vergist of dat u misschien gezegd heeft dat u naar de bushalte gegaan bent en daar een taxi genomen hebt (CGVS, p. 21), is uitermate zwak. Bovendien verklaarde u ook over het tweede incident aan de fitness bij DVZ dat een bewaker u begeleidde tot aan de bus (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5), en zegt u ook hierover bij het CGVS dat u in een taxi zou zijn gestapt (CGVS, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat de bushalte en het taxipunt dicht bij elkaar liggen en er daardoor misschien verwarring is ontstaan bij u of de vertaler, maar dat u wel een taxi heeft genomen (CGVS, p. 22), kan niet overtuigen gezien u niet over een bushalte of taxipunt heeft gesproken bij DVZ.

Ook verschillen uw verklaringen over wanneer u uw werk zou hebben opgezegd. Bij DVZ zei u hier namelijk over dat u uw werk pas op 15 november 2019 opzegde (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5). Bij het CGVS verklaart u echter op 15 november 2019 gestopt te zijn met werken, maar beweert u uw werk al eerder te hebben opgezegd. Overigens legt u hier bij het CGVS ook geen eenduidige verklaringen over af. U beweert eerst dit te hebben gedaan een week na wat er u is overkomen, in welk geval u uw ontslag rond 20 oktober 2019 zou hebben ingediend. Vervolgens beweert u dan weer dat u dit gemeld heeft op uw werk ongeveer een week voor 15 november 2019, in welk geval u dit rond 8 november 2019 zou hebben gemeld (CGVS, p. 9-10). Nog stelde u bij DVZ al besloten te hebben het land te verlaten toen u een tweede maal werd lastiggevallen bij de fitness (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5). Bij het CGVS beweert u dan weer pas zo'n twee weken na het incident van 13 oktober te

hebben besloten het land te verlaten, toen ook de incidenten aan de fitness al hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 10). Dat uw verklaringen bij het CGVS en DVZ verschillende tegenstrijdigheden bevatten is onacceptabel en haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.

Bovendien legt u bij het CGVS ook geen coherente verklaringen af over wat u zou zijn overkomen. Zo wordt er u gevraagd of u na het incident van 13 oktober 2019 bepaalde voorzorgsmaatregelen nam en stelt u dat het geen optie meer was om met de bus of de taxi naar het werk te gaan, maar dat u altijd gebracht en gehaald werd met de auto (CGVS, p. 19). Vervolgens blijkt echter dat uw vader u helemaal niet met de auto naar het werk bracht, maar dat hij u met de auto naar de fitness bracht, vanwaar u weldegelijk een taxi nam naar het werk (CGVS, p. 20). Bovendien beweert u initieel dat u op maandag en dinsdag naar verschillende fitnessen ging (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u nog eens naar een andere fitness zou gaan, beweert u dat u op maandag en dinsdag naar dezelfde fitness te zijn geweest (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat u eerder verklaarde dat u naar een fitness van een andere locatie ging, op een ander adres, herhaalt u slechts dat u twee maal naar de fitness in Metro Centro geweest bent en niet naar een van de andere fitness centra die er zijn, maar biedt u geen verklaring waarom u dan initieel vertelde dat u naar een andere fitness was geweest (CGVS, p. 21). Bovendien verklaarde u initieel ook dat u op dinsdag een andere man zag bij de fitness (CGVS, p. 15), terwijl u later verklaart dat het om dezelfde man zou gaan die u op maandag en dinsdag bij de fitness zag (CGVS, p. 21).

U beweert verder nog dat u werd gevisieerd door bendeleden als een soort van renta omdat uw moeder nooit renta had moeten betalen voor haar zaak, omdat deze zaak gelegen is in de kerk en ze daar geen renta konden vragen (CGVS, p. 19). Het is ten eerste zeer eigenaardig dat nadat u bent vertrokken, het opeens wel mogelijk blijkt voor de bendeleden om renta te vragen aan uw familie. U beweert dat dit wel zou kunnen omdat het nu niet meer ging om de zaak van uw moeder, maar om u. U beweerde echter ook dat ze u viseerde omwille van de zaak, dus dit kan bezwaarlijk dienen als een goed excuus (CGVS, p. 19, 22). Bovendien kan u niet eens zeggen sinds wanneer uw familie die renta zou moeten betalen. Uw excuus, dat ze niet wilden dat u zou terugkomen zodat het zou stoppen, kan niet overtuigen gezien u weldegelijk pretendeert op de hoogte te zijn van het feit dat uw familie renta dient te betalen en u uw familie hiervoor geld bezorgt sinds september of oktober 2020 (CGVS, p. 5-6). U slaagt er verder ook niet om een coherente uitleg te geven waarom bendeleden uw moeder voor uw problemen geen renta konden vragen. Gevraagd waarom ze haar niet buiten de kerk benaderden, stelt u dat ze eerst niet wisten dat er een zaak was en hier pas achter kwamen nadat er verbouwingen waren geweest (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom ze het niet na die verbouwingen konden vragen, herhaalt u slechts dat dit niet kon omdat het over een zaak ging in de kerk (CGVS, p. 22). U wordt nogmaals gevraagd waarom ze haar dan niet gewoonweg buiten de kerk hierover konden aanspreken, waarop u opeens beweert dat de bendeleden u toch niet zozeer omwille van de renta viseerden, maar dat misschien een van de bendeleden u had gezien, geobsedeerd werd en u wilde hebben (CGVS, p. 23). Dat u ook over de incidenten aan de fitness en over de renta die uw familie zou moeten betalen door uw problemen, geen coherente verklaringen aflegt, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.

Tevens dient opgemerkt te worden dat u het naliet om aangifte te doen na het incident van 10 mei 2017. U beweert dit niet te hebben gedaan omdat de politie corrupt is. U zou dit echter slechts weten van horen zeggen (CGVS, p. 16). Daarenboven is het uitermate vreemd dat u hier geen aangifte van doet, maar vervolgens op 14 oktober 2019 wel naar het OM zou zijn geweest om aangifte te doen (CGVS, p. 13). Het ticketje dat u hiervan neerlegt geeft echter geen enkele indicatie wie er naar het openbaar ministerie is gegaan, noch om welke reden er klacht zou zijn ingediend. Het kan dan ook bezwaarlijk dienen als bewijs dat u naar het OM zou zijn geweest of als bewijs van uw problemen (document 6).

Tenslotte toont ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. Zo besloot u al in oktober 2019 om het land te verlaten, en wachtte u nog tot 7 december 2019 om te vertrekken (CGVS, p. 11). Bovendien woonde u in december 2019 nog de proclamatie bij van uw studies ergotherapie (CGVS, p. 4) en ging u ook nog een nieuwe DUI aanvragen, ondanks dat dit niet noodzakelijk en u simpelweg wilde dat uw diploma hierop werd vermeld (CGVS, p. 12-13). U beweert nochtans op verschillende plekken te zijn achtervolgd omdat bendeleden u wilden ontvoeren. Dat u zulke onnodige risico's zou nemen, is uiterst merkwaardig en geeft niet bepaald blijk van een houding van iemand die vreest voor haar leven.

In dit verband dient ook vermeld te worden dat u via Spanje naar België reisde. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat u er niemand kende en u ook niet wist waar u er naar toe moest gaan, terwijl u in België wel een kennis had die u kon helpen (CGVS, p. 11), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw studentenkaart en uw reisinformatie, hebben slechts betrekking op uw identiteit, studies en reisweg. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De nieuwsartikelen die u neerlegt houden geen enkel verband met de door u aangehaalde feiten, maar hebben slechts betrekking op de algemene situatie in El Salvador (CGVS, p. 13).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In eerste orde betoogt verzoekster dat haar vrees op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster stelt dat de vervolging en de vrees voor vervolging ingegeven is door het feit dat zij tot een specifieke en kwetsbare sociale groep behoort, *in casu* de groep van de vrouwen. In El Salvador zijn vrouwen een bijzonder kwetsbare sociale groep. Omdat zij geprobeerd heeft om de bendeleden te ontwijken wordt ze geacht een standpunt tegen hen te hebben ingenomen. Als gevolg van haar vlucht dient haar moeder nu rente te betalen.

Verzoekster gaat verder in op haar vrees om vervolging als gevolg van haar hoedanigheid van 'terugkeerder'. In dit verband benadrukt de verzoekende partij dat ze reeds door de bendes werd benaderd. Ook betoogt ze dat Salvadoranen die in het buitenland hebben verbleven worden geacht te beschikken over financiële middelen en hierdoor een risico lopen om te worden vervolgd.

Verder argumenteert zij dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het bendegevoel in het land. Een hervestiging op een andere locatie in El Salvador biedt volgens haar evenmin enige veiligheid.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador, werpt verzoekster op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict en willekeurig is. Verzoekster citeert hierbij omstandig uit landeninformatie. Zij benadrukt in dit verband dat het feit dat zij, omdat zij tot een risicoprofiel behoort als returnee zonder middelen om afpersing te betalen, een groter risico loopt slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Ten eerste stelt verzoekster dat ze voldoende inspanningen geleverd heeft om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Ten tweede dient haar het voordeel van de twijfel toegekend te worden. Ze meent dat er voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

In concreto betoogt verzoekster dat:

“2.1. DE AANVAL VAN 10 MEI 2017

Het CGVS stelt dat bij DVZ verzoekster zou hebben gezegd dat het de tweede man die in 2017 heeft haar aangesproken terwijl bij het CG VS de eerste man was.

Eerst moet het vaststellen worden dat de aanval in 2017 vijfjaar geleden is, dat het een uniek evenement was en dat verzoekster heeft de twee mannen nooit naar de gebeurtenis nogmaals gezien. Ze heeft de mannen niet gekend.

UNHCR toont in dit verband aan dat:

[...]

Desondanks, toont Mevrouw S. aan dat de man met de tatoeage heeft gesproken.

De vraag als het de “eerste” of de “tweede” man is dus te streng volgens ons.

In dit verband lijkt het bovendien absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze hoorzittingen in de DVZ plaatsvinden.

Inderdaad, de gehooromstandigheden zijn heel vaak moeilijk (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun aanvraag beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze terugleest.

Verder, melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (voorbeeld van benamingen om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Voorts, worden zij niet bijgestaan door een raadsman tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop de hoorzitting werd gehouden te controleren.

Gezien het belang en het gewicht dat deze vragenlijsten kunnen hebben in de asielprocedure van een kandidaat, blijven wij ons afvragen of de SALDUZ-jurisprudentie van het EHRM, toegepast in correctionele zaken en het opleggen van de aanwezigheid van een advocaat bij elke hoorzitting, moet worden toegepast op hoorzittingen in de "DVZ", zodra deze verklaringen in de rest van de procedure tegen de kandidaat-vluchteling zijn.

Het lijkt ons dat zodra de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, verklaringen die in de DVZ worden afgelegd, zonder de aanwezigheid van een advocaat, zonder de mogelijkheid van controle en zonder de mogelijkheid van voorafgaand contact, niet op geldige wijze kunnen worden tegengeworpen aan de kandidaat-vluchteling, op straffe van schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces.

Maar ook al zou dit beginsel in deze zaak niet kunnen worden toegepast, dan nog zouden de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en zouden ze niet systematisch moeten kunnen argumenteren op basis van het ene of het andere verzuim.

Verwerende partij baseert zijn twijfels van de aanval van mei 2017 op deze enige element.

Dit is niet genoeg volgens verzoekende partij om de aanval in vraag te stellen. Verzoekster heeft echter een precies verhaal doorgegeven (NPO p. 14-17).

De grief moet verworpen zijn.

2.2. DE AANVAL VAN OKTOBER 2019

Ten eerste stelt het CGVS over het tweede incident dat verzoekster bij DVZ verklaarde dat de man die een mes in haar rug duwde op haar "afkwam" terwijl op CGVS heeft ze aangetoond dat hij haar achtervolgde.

We merken op dat, afgezien van de vraag naar de vertaling tijdens het onderhoud bij het DVZ, is de beoordeling van het CGVS van deze "inconsistentie" die een terminologisch detail betreft niet genoeg is om de aanval ter discussie te stellen. Wat relevant is zijn de verklaringen van verzoekster over dit aanval (zie NPO, p. 14, 17-20). Bovendien heeft ze een document ingediend in dit verband (zie infra).

Betreffend de vraag van de vertaling merken we op dat er verschillende interpretatie in het Spaans zijn van "op iemand afkomen" "Afkomen" kan als verschillende werkwoorden vertaald worden zoals "deshacerse" die verdwijnen betekent of "vendra" die komen meent:

[...]

(zie <https://context.reverso.net/vertalina/nederlands-spaans/op+iemand+afkomen>)

De beoordeling van het CGVS is dus niet daadkrachtig vanwege de variaties die kunnen bestaan in de vertaling van het Spaans.

De beoordeling van het CGVS is subjectief en veel te streng.

Ten tweede stelt het CGVS dat bij de DVZ verzoekster stelde dat de man een voorwerp in haar rug duwde en bij de DVZ was het een mes.

Opnieuw is deze beoordeling te streng en moet verworpen worden. Dit is inderdaad geenszins een tegenstrijdigheid. Zeker is een "mes" een "voorwerp". Voorts verklaarde verzoekster dat bij het CVZ haar was gezegd dat zij niet op details mocht ingaan, die tijdens het onderhoud met het CGVS zouden worden besproken: "Ja. Ze hebben mij gezegd dat ik me moest focussen op alles wat me was overkomen en dat ik enkel dat moest vertellen en dat ik hier in het interview er verder op kon ingaan en meer in detail kon treden." (NPO, p.2).

De beoordeling van het CGVS focuseert op details die volgens ons niet genoeg zijn om de geloofwaardigheid van haar verhaal in vraag te stellen.

Deze twee aanvallen moeten als aannemelijk beoordeeld worden. De grieven van het CGVS volstaan niet om de door verzoekster ondervonden gewelddaden in twijfel te trekken. Dit is des ter mee waar gezien de algemene situatie voor vrouwen in El Salvador:

[...]

Indien de protection officer niet overtuigd was door de verklaringen van de verzoekster, het lijkt dat hij spontane verklaringen verwachtte. Het spontaniteitscriterium is verzoekster slechts een van de indicatoren voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker. Op zijn minst was volgens verzoekende partij de instructie niet voldoende.

2.3. DE ACHTERVOLGINGEN NAAR DE FITNESS

Het CG VS stelt dat de verklaringen van Mevrouw S. dat de bushalte en het taxibus dicht bij elkaar liggen en er daardoor verwarring is ontstaan, kan niet oventuigen zijn gezien ze niet over een bushalte of taxipunt heeft gesproken bij de DVZ.

Verzoekster stelt dat dit een vergissing is tijdens het onderhoud bij het DVZ en verwijzen aan de bovenstaande analyse. Mevrouw S. heeft inderdaad precies tijdens het onderhoud bij het CGVS aangetoond dat ze niet meer de bus nam naar de problemen met de benedeleden: "Zfc nam bijna nooit alleen de bus, en er waren altijd benedeleden op de bus om alles in het oog te houden." (NPO, p.7).

2.4. HET EINDE VAN HET WERK

Verwerende partij stelt dat verzoekster verschillende verklaringen heeft gegeven over wanneer ze haar werk heeft opgezegd.

Er zij op gewezen dat verzoekster verklaringen over de voltooiing van haar werkzaamheden geenszins tegenstrijdig zijn: zij heeft haar werkzaamheden voltooid op 15 november 2019:

[...]

Betreffend de datum van de opzegging van haar werk, moet het vastgesteld worden dat dit een zeer specifiek punt is. De datum van haar opzegging is gebonden met haar vlucht die zeer stressvol was. Mevrouw S. heeft kunnen dit datum tussen oktober en november 2019 bepalen.

In dit verband stelt UNHCR dat de herinnering van een persoon aan data, frequentie en duur is bijna altijd gebaseerd op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk, en is zelden nauwkeurig:

[...]

De beoordeling van het CGVS is te streng en moet verworpen worden.

2.5. DE VOORZORGMAATREGELEN EN DE PROBLEMEN IN DE FITNESS

Verzoekster heeft verschillende maatregelen genomen om de risico te verdwijnen. Zo stelt ze dat haar vader haar op werk bracht, maar als ze naar de fitness ging, ze immers de taxi nam omdat het van een andere buurt betroffen.

De beoordeling van het GCVS is te streng.

2.6. REDEN VAN DE VERVOLGINGEN

Het CGVS stelt dat verzoekster geen coherente verklaringen over de renta doorgeeft.

Verzoekster stelt dat ze de reden van de benedeleden niet precies kent. Ze stelt dat in het begin "Ze konden haar [moeder] geen renta vragen omdat ze haar chalet had binnen in de kerk en ze waren er dan achter gekomen dat ze nooit renta moest betalen" (NPO. p.22).

Als verzoekster dan ouder wordt, en na het incident op de markt, kwam het onder de aandacht van de bende dat ze een veelbelovende jonge vrouw aan het worden was. Dan "was ik eigenlijk de renta om dat in te lossen. gebruikte ze mij als renta" ("Maar de reden was dan niet omdat mijn moeder die chalet had. maar omdat haar dochter er niet was, de dochter die ze dan gebruikt hadden als renta voor die vijf jaar dat ze geen renta had betaald") (NPO. p.22).

Verzoeker heeft dan besloten te vertrekken en haar moeder heeft haar "chalet" uit de kerk moeten verhuizen. Ze is dus nu verplicht een renta te betalen.

Zonder het marktgebeuren zou het gezin van verzoekster mogelijk niet onder de aandacht van de benden zijn gekomen. Maar toen de aandacht op hen werd gevestigd, moeten zij nu huur betalen, deels omdat de verzoekster is gevlochten.

Bovendien, is de hoofdactiviteit van de bendes afpersing en veel mensen lopen in dit verband gevaar:

[...]

Afpersing is uit de aard der zaak onwettig en wordt overgelaten aan het oordeel van degene die on gepaste druk op een ander uitoefent.

De kern van de zaak is, of de verzoekster het risico loopt slachtoffer te worden van bendegeweld indien zij terugkeert. Deze vraag moet bevestigend worden beantwoord en de beoordeling van het CGVS moet verworpen worden zijn.

2.7. DE AANGIFTE

De reden waarom verzoekster in 2019 aangifte heeft ingediend is omdat ze na het incident in 2019 persoonlijker getroffen was. Terwijl ze tijdens het eerste incident "alleen*" gevolgd wordt, werd verzoekster bedreigd met een mes tijdens het tweede incident.

In dit verband stelt Mevrouw S. dat ze maatregelen heeft genomen om het risico die met de aangifte verbonden zijn te verminderen:

"Het is zo ten eerste heb ik dat bij OM gedaan en niet bij de politie omdat er in de politie meer mensen geïnfiltrerd zijn, meer benedeleden zitten. En heb ik het ook daar gedaan en niet in het ministerie van Soyapango zelf omdat er ook mensen zijn die geïnfiltrerd zijn, lid zijn van de bende. Om zoveel mogelijk weg te gaan uit Soyapango zodat ze me ook niet zouden zien en niet erachter komen dat ik aangifte zou gedaan hebben." (NPO. p. 13).

De beoordeling van het CGVS moet verworpen worden zijn.

2.8. VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING IN SPANJE

Verzoekster heeft geen verzoek om internationale bescherming in Spanje ingediend omdat ze iemand nodig had, en hier in België een vriend had.

Het is vastgesteld dat de asielpcedure op zichzelf een bron van intense stress is:

[...]

Vanwege de stress die de procedure met zich meebrengt, is de behoefte om vergezeld te worden door een vriend een geldige reden om een beschermingsverzoek in België in te dienen."

2.3. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster verschillende rapporten betreffende de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador, met name:

- UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, march 2016,
- COI focus, Retour au pays après un épisode migratoire, 17 december 2020,
- COI Focus - SALVADOR Situation sécuritaire, 15 juli 2019,
- COI Focus, Salvador. Retour au pays des ressortissants, 9 januari 2020, p. 22,
- HRW, Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse, 5 February 2020,
- DMC, An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador, september 2018, p. 26,
- International Crisis Group (ICG), Life Under Gang Rule in El Salvador, 26 december 2018,
- International Crisis Group (ICG), El Salvador's Politics of Perpetual Violence, 19 december 2017,

- Latin - America Report n° 64, - International Crisis Group (ICG), Mafia of the Poor: Gang Violence and Extortion in Central America. 6 april 2017, Latin America Report n° 62, p. iii,
- Human Rights Watch (HRW), El Salvador - Events of 2018,
- Overseas Security Advisory Council (OSAC), El Salvador-2019 Crime and Safety Report. 25 april 2019,
- UK Home Office, Country Policy and Information Note El Salvador: Actors of protection, February 2021,
- USDOS - US Department of State: 2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador, 30 March 2021,
- HRW - Human Rights Watch: World Report 2021 - El Salvador, 13 January 2021,
- AI - Amnesty International: El Salvador 2020. 7 April 2021,
- UK Home Office, Country Policy and information Note El Salvador : Fear of gangs”, January 2021, beschikbaar - COI focus, situation securitaire. 12 oktober 2020. <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/situationsecuritaire-35>,
- Al Saad Egbariah Abdelnasser, « Effets psychiques de la demande d'asile », Dialogue, 2003/4 (no 162), p. 101-112.

4. De aanvullende nota

4.1. De verwerende partij maakt op 27 september 2021 een aanvullende nota in elk dossier over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021;
- COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020.

4.2. Op 4 oktober 2021 dient verzoekster een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet in. Deze nota bevat een attest van 28 september 2021 van de klinische psycholoog en psychotherapeute van verzoekster.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen

nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

8.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar El Salvador dat ze het liefje zal moeten worden van een bendelid die hoger in rang is, gelet op het gegeven dat ze al gepoogd hebben haar te ontvoeren. Sinds haar vertrek moet haar moeder ook driehonderd dollar renta per maand betalen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

8.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. Uit een rapport van de organisatie ORMUSA blijkt dat seksueel geweld tegen vrouwen in 2019 met een derde toegenomen is ten opzichte van 2018. De meeste slachtoffers waren jonge meisjes tussen 12 en 17 jaar oud.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 worden vrouwen en meisjes wel aangemerkt met een potentieel risicoprofiel en dienen beschermingsverzoeken dan ook met verhoogde aandacht te worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele

omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw. Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*").

Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

8.3. Verzoekster legt in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op haar persoonsgegevens en studies, namelijk haar paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en geboorteakte (administratief dossier, map documenten), die hier niet ter discussie staan. Haar studentenkaart en verklaringen over haar studies tonen aan dat verzoekster gestudeerd heeft, ook dit element wordt in deze stand van zaken niet betwist. Verzoekster brengt ook informatie bij die betrekking heeft op haar reisroute, wat in deze stand van zaken evenmin wordt betwist.

Het persartikels en landeninformatie kadert binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet verzoekster deze *in concreto* aannemelijk maken.

Het wachtticket van 14 oktober 2019 van de fiscalia dat de verzoekende partij bijbrengt, is nietszeggend. Het geeft geen enkele indicatie wie er naar het openbaar ministerie is gegaan, noch om welke reden.

Het attest van de klinische psycholoog-psychotherapeute van 28 september 2021 geeft aan dat verzoekster reeds een tiental keren op consultatie geweest is, dat ze lijdt aan een depressie en dat zowel haar geheugen als haar concentratie fragiel zijn. Ook wordt in het attest aangegeven dat verzoeksters tijdens haar consultaties gezegd heeft dat ze in El Salvador als kinesiste gewerkt heeft, maar dat de Maras voor haar een bedreiging vormen daar een bendelid haar wilt ontvoeren om met

haar te trouwen. In gevolge hiervan kon ze geen normaal leven leiden en kon ze ook niet meer werken. Heden dient haar familie 300 dollar per maand aan renta te betalen.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychologisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk te maken. Medische en psychologische attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

8.4.1. *In casu* is verzoekster afkomstig van Soyapango. Uit de landeninformatie blijkt dat vooral de bende Barrio 18 du sud in belangrijke mate aanwezig is in Soyapango (COI Focus 12 oktober 2020, p. 11).

Uit de landeninformatie blijkt inderdaad dat indien een vrouw de "avances" van een bendelid afwijst zij hiermee haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn. Bijgevolg dient er na te worden gegaan of verzoekster aannemelijk maakt dat bendeleden haar hebben trachten te versieren en dat zij dit geweigerd heeft.

8.4.2. Een eerste incident dat verzoekster aanhaalt is dat ze op 10 mei 2017 toen ze de markt in het centrum van Soyapango, bij een katholieke kerk binnenging haar blik de blik van bendelid gekruist heeft. Ten gevolge hiervan zouden twee bendeleden haar gevolgd hebben. Eén van de bendeleden zou gezegd hebben 'die wil ik'. Dit incident is 's morgens gebeurd op de markt nabij haar woning waar ze mensen van de kerk kende en haar moeder ook een kraampje had. Verzoekster gaf aan dat toen ze merkte dat ze haar aan het achtervolgen waren ze sneller is beginnen stappen richting het kraampje van een persoon die ze kende. Gedurende vijftien minuten is ze bij het kraampje gebleven. Hierna hebben de marktkramer en een andere persoon haar naar de bus gebracht. Volgens verzoekster zouden het bendeleden van MS13 geweest zijn (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 14-16).

Op basis van de verklaringen van de verzoekende partij kan inderdaad niet vastgesteld worden dat het bendelid in kwestie of de andere bendeleden in de wijk concrete toenaderingspogingen naar verzoekster toe hebben ondernomen. Immers, blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat ze deze personen niet eerder had gezien en daarna heeft ze hen ook niet meer gezien. Nochtans blijkt uit de verklaringen dat ze twee keer per week naar de kerk ging (NPO, p.6). Deze kerk lag nabij de markt waar het voorgehouden incident van 10 mei 2017 zich heeft voorgedaan. Indien het bendelid zich daadwerkelijk verzoekster wou toe-eigenen dan had verzoekster hem wel nabij de kerk opgemerkt. Voorts bevindt deze kerk zich slechts op vijftien minuten autorijden van verzoekster thuis. Bovendien stelt verzoekster dat de bendes in haar wijk sterk aanwezig zijn en het doen en laten van de mensen kennen. Ook strijden MS13 en Barrio 18 onderling in haar wijk en zijn er soms schietpartijen (NPO, p.7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekster spontaan dat ze woonde in een wijk

gecontroleerd door de bende MS13, maar die grenst aan een zone gecontroleerd door bende 18 (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Verzoekster stelt dat ze na dit voorval bijna niet meer alleen naar buitenkwam. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster tot in 2018 aan de universiteit gelegen in de gemeente Mejicanos gestudeerd heeft. Uit de landeninformatie blijkt dat in deze gemeente vooral de bende Barrio 18 Révolutionnaires actief is (COI Focus 12 oktober 2020, p. 11). Daarna had ze wekelijks of twee keer per maand een afspraak met haar promotor op de campus (NPO p.4). Vanaf 15 juni 2018 heeft verzoekster ook in een kliniek voor fysieke revalidatie gewerkt (NPO, p.9). Alhoewel verzoekster verklaart dat haar vader haar altijd ging brengen en halen (NPO, p.4), verklaart verzoekster ook dat *“hij normaal gezien mij opkwam halen en soms ook brengen. Maar ik ging normaal met de taxi, heel soms met de bus, dat was uitzonderlijk.”* (NPO, p.10). Ook haalt verzoekster aan dat ze soms naar patiënten ging (NPO, p.10). Verder in het gehoor, naar aanleiding van het tweede incident, blijkt dat verzoekster ook gaat fitnessen (NPO,p.14 en 20) en op zondag haar moeder hielp in het kraampje in de kerk nabij de markt zodat haar zussen het huishouden konden doen en met de kinderen bezig zijn (NPO, p.18). Uit het geheel van de verklaringen van verzoekster blijkt dat het bendelid eenmaal verzoekster in het kraampje van een vriend stond, de voorgehouden achtervolging op 10 mei 2017 gestaakt heeft en daarna geen enkele toenaderingspoging ondernomen heeft. Alhoewel verzoekster nog wel een taxi of een bus nam om te werken, naar de universiteit, de fitness en de kerk ging, in een kliniek werkte en soms ook naar patiënte ging. Aldus had het bendelid de kans om verzoekster op te sporen en te benaderen, wat *in casu* niet gebeurd is.

8.4.3. Verzoekster haalt aan dat op 13 oktober 2019 een onbekende man gepoogd heeft haar te ontvoeren op dezelfde markt nabij de kerk waar ze in 2017 reeds achtervolgd werd.

8.4.3.1. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat de verzoekende partij op een aantal punten bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen afgelegd heeft, dan tijdens het persoonlijk onderhoud. Op dit vlak weerhoudt de Raad de volgende elementen uit de bestreden beslissing:

“Verder is het op zijn minst eigenaardig dat u bij DVZ stelde dat deze man een voorwerp in uw rug duwde (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5), terwijl u dit bij het CGVS benoemt als een mes (CGVS, p. 14). U beweert dat u dit bij DVZ wel als mes hebt benoemd en steekt het op de vertaler die het misschien niet goed vertaalde (CGVS, p. 19). U had echter eerder al bevestigd de tolk bij DVZ goed te hebben verstaan (CGVS, p. 2), dus ook dit excuus kan niet overtuigen.

Nog zou u op maandag en dinsdag in de daaropvolgende week twee maal zijn achtervolgd toen u naar de fitness ging. Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen af bij DVZ en het CGVS. U verklaarde bij DVZ namelijk dat, nadat een man u een eerste maal opwachtte aan de fitness, u op de eerste de beste bus sprong (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5), terwijl u bij het CGVS beweert dat u in de eerste beste taxi bent gestapt (CGVS, p. 15). Uw excuus, dat u zich misschien heeft vergist of dat u misschien gezegd heeft dat u naar de bushalte gegaan bent en daar een taxi genomen hebt (CGVS, p. 21), is uitermate zwak. Bovendien verklaarde u ook over het tweede incident aan de fitness bij DVZ dat een bewaker u begeleidde tot aan de bus (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5), en zegt u ook hierover bij het CGVS dat u in een taxi zou zijn gestapt (CGVS, p. 15). Uw poging tot verschoning, dat de bushalte en het taxipunt dicht bij elkaar liggen en er daardoor misschien verwarring is ontstaan bij u of de vertaler, maar dat u wel een taxi heeft genomen (CGVS, p. 22), kan niet overtuigen gezien u niet over een bushalte of taxipunt heeft gesproken bij DVZ.

[...]

Nog stelde u bij DVZ al besloten te hebben het land te verlaten toen u een tweede maal werd lastiggevallen bij de fitness (DVZ vragenlijst 6 juli 2020, p. 2, punt 5). Bij het CGVS beweert u dan weer pas zo'n twee weken na het incident van 13 oktober te hebben besloten het land te verlaten, toen ook de incidenten aan de fitness al hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 10). Dat uw verklaringen bij het CGVS en DVZ verschillende tegenstrijdigheden bevatten is onacceptabel en haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.”

8.4.3.2. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zoals het gegeven dat ze met een mes bedreigd werd, de dreiging die ze daarna in de fitness ervaren heeft en het ogenblik waarop ze beslist heeft om El Salvador te verlaten. Haar verklaringen werden haar achteraf nog voorgelezen in het Spaans, waarna zij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet

beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd. Daar de verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat de verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De vaststelling dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot hoger vermelde punten, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Inzake de opmerking van de verzoekende partij aangaande het gebrek aan bijstand door een advocaat voorafgaand aan en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen. De verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correcte feitenrelaas naar voren te brengen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar vluchtrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat.

Verder stelt verzoekster dat het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in onaangepaste omstandigheden gebeurd is, maar ze laat na dit verder toe te lichten. Uit het rechtsplegingsdossier kan geenszins opgemaakt worden dat dit in onaangepaste omstandigheden gebeurd is.

Zoals verzoekster in het verzoekschrift betoogt is een mes inderdaad een voorwerp, doch gaat verzoekende partij met dit betoog eraan voorbij dat in het geheel van haar vrije relaas bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, het weinig logisch is dat ze verwijst naar het mes als voorwerp. In tegenstelling tot haar betoog in het verzoekschrift betreft dit geen detail uit haar vluchtrelaas. Voorts betreft het niet de enige tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het CGVS, zoals aangegeven in punt 8.4.3.1. In haar verzoekschrift vervolgt verzoekster dat het gegeven dat ze verwezen heeft naar de bushalte op de Dienst Vreemdelingenzaken een vergissing is, daar ze op het CGVS verklaard heeft dat ze bijna nooit alleen de bus nam. Ook over het gegeven of verzoekster al dan niet nog de bus of een taxi nam, heeft verzoekster op het CGVS eveneens niet coherente verklaringen afgelegd. Zo antwoordt verzoekster op de vraag of na het voorval van 13 oktober 2019 zij nog voorzorgsmaatregelen genomen heeft, dat het voor haar geen optie was om nog een taxi of een bus te nemen (NPO, p.20). Om vervolgens een aantal vragen verder aan te geven dat haar vader haar naar de fitness bracht en ze een taxi terug naar huis nam (NPO, p.20). Ook op de vraag, die eerder tijdens het persoonlijk onderhoud gesteld werd, of haar vader haar altijd naar haar werk bracht, antwoordt verzoekster dat haar vader haar kwam ophalen in principe. Om te gaan werken nam ze de taxi en heel soms de bus (NPO, p.10). Hieruit blijkt dat verzoekster in El Salvador toch nog de taxi en heel soms de bus nam en in haar antwoord geen onderscheid gemaakt heeft tussen voor én na 13 oktober 2019. Gelet op voormelde gegevens kan verzoekster niet zonder meer gevolgd worden dat ze zich bij het invullen van de vragenlijst louter vergist heeft. Des te meer omdat het verslag in het Spaans werd voorgelezen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“Bovendien legt u bij het CGVS ook geen coherente verklaringen af over wat u zou zijn overkomen. Zo wordt er u gevraagd of u na het incident van 13 oktober 2019 bepaalde voorzorgsmaatregelen nam en stelt u dat het geen optie meer was om met de bus of de taxi naar het werk te gaan, maar dat u altijd gebracht en gehaald werd met de auto (CGVS, p. 19). Vervolgens blijkt echter dat uw vader u helemaal niet met de auto naar het werk bracht, maar dat hij u met de auto naar de fitness bracht, vanwaar u weldegelijk een taxi nam naar het werk (CGVS, p. 20). Bovendien beweert u initieel dat u op maandag en dinsdag naar verschillende fitnessen ging (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u nog eens naar een andere fitness zou gaan, beweert*

u dat u op maandag en dinsdag naar dezelfde fitness te zijn geweest (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat u eerder verklaarde dat u naar een fitness van een andere locatie ging, op een ander adres, herhaalt u slechts dat u twee maal naar de fitness in Metro Centro geweest bent en niet naar een van de andere fitness centra die er zijn, maar biedt u geen verklaring waarom u dan initieel vertelde dat u naar een andere fitness was geweest (CGVS, p. 21). Bovendien verklaarde u initieel ook dat u op dinsdag een andere man zag bij de fitness (CGVS, p. 15), terwijl u later verklaart dat het om dezelfde man zou gaan die u op maandag en dinsdag bij de fitness zag (CGVS, p. 21).” Tijdens het vrije relaas haalt verzoekster dat de persoon die haar tweede keer stond op te wachten aan de fitness een andere persoon was dan de persoon die haar de eerste keer stond op te wachten (NPO, p.15). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoekster uitdrukkelijk dat het om dezelfde persoon ging (NPO, p.21).

8.4.3.3. De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal nog volgende pertinente vaststelling wordt gedaan: *“U beweert verder nog dat u werd geviseerd door bendeleden als een soort van renta omdat uw moeder nooit renta had moeten betalen voor haar zaak, omdat deze zaak gelegen is in de kerk en ze daar geen renta konden vragen (CGVS, p. 19). Het is ten eerste zeer eigenaardig dat nadat u bent vertrokken, het opeens wel mogelijk blijkt voor de bendeleden om renta te vragen aan uw familie. U beweert dat dit wel zou kunnen omdat het nu niet meer ging om de zaak van uw moeder, maar om u. U beweerde echter ook dat ze u viseerde omwille van de zaak, dus dit kan bezwaarlijk dienen als een goed excuus (CGVS, p. 19, 22). Bovendien kan u niet eens zeggen sinds wanneer uw familie die renta zou moeten betalen. Uw excuus, dat ze niet wilden dat u zou terugkomen zodat het zou stoppen, kan niet overtuigen gezien u weldegelijk pretendeert op de hoogte te zijn van het feit dat uw familie renta dient te betalen en u uw familie hiervoor geld bezorgt sinds september of oktober 2020 (CGVS, p. 5-6). U slaagt er verder ook niet om een coherente uitleg te geven waarom bendeleden uw moeder voor uw problemen geen renta konden vragen. Gevraagd waarom ze haar niet buiten de kerk benaderden, stelt u dat ze eerst niet wisten dat er een zaak was en hier pas achter kwamen nadat er verbouwingen waren geweest (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom ze het niet na die verbouwingen konden vragen, herhaalt u slechts dat dit niet kon omdat het over een zaak ging in de kerk (CGVS, p. 22). U wordt nogmaals gevraagd waarom ze haar dan niet gewoonweg buiten de kerk hierover konden aanspreken, waarop u opeens beweert dat de bendeleden u toch niet zozeer omwille van de renta viseerden, maar dat misschien een van de bendeleden u had gezien, geobsedeerd werd en u wilde hebben (CGVS, p. 23). Dat u ook over de incidenten aan de fitness en over de renta die uw familie zou moeten betalen door uw problemen, geen coherente verklaringen aflegt, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.”*

Bovendien kan er niet aan voorbijgegaan worden dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat zij de renta betaalt voor haar familie, daar haar familieleden omwille van de COVID19 pandemie niet kunnen werken (NPO, p.5). In die omstandigheden kan van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht dat zij weet sinds wanneer haar familie de renta moest betalen. Dat ze dit niet weet en tracht te verschonen door te stellen dat haar familie het haar niet zou verteld hebben om te vermijden dat ze zou terugkeren naar El Salvador, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen daar zij de renta voor hen betaalt. Bovendien zijn de verklaringen van verzoekster wederom niet eenduidig. Enerzijds verklaart verzoekster dat *“ik ben beginnen betalen is dat toen de COVID is begonnen, dus vorig jaar, september, oktober. Dan ben ik beginnen geld opsturen.”* (NPO, p.6). Anderzijds antwoordt verzoekster op de vraag sinds wanneer het kraampje van haar moeder gesloten is dat dit een gevolg van corona is en dat het sinds maart gesloten is (NPO, p. 7-8).

Waar verzoekster in het verzoekschrift op basis van landeninformatie het belang van de renta voor de bendes uiteenzet, en aanhaalt dat haar moeder omwille van haar handelsactiviteiten en verzoeksters vlucht een renta dient te betalen, wijst de Raad erop dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat haar moeder reeds vijf jaar een kraampje in de kerk heeft (NPO, p.7). In dit verband wijst de Raad er ook op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat bendes in El Salvador een aanzienlijke aanhang en impact hebben omwille van hun greep op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen en oefenen ze daar een doorgedreven sociale controle uit (UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador” van 15 maart 2016, p. 10-13; COI Focus “Situation Sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 11, 27-28). Zoals hoger reeds aangegeven heeft verzoekster zelf gewezen op de sterke aanwezigheden van bendes in haar wijk. Ook stelt ze dat de bendes op de hoogte zijn van het doen en laten van personen. Voorts werkte verzoeksters moeder samen met haar twee andere dochters en de zondag met verzoekster samen. Blijkbaar moest haar moeder ook bestellingen plaatsen en in ontvangst nemen (NPO, p.18). In die omstandigheden is het weinig aannemelijk dat de bendes niet op de hoogte waren van het kraampje

van verzoeksters moeder in de kerk, en dit pas vernomen hebben bij verbouwwerken toen het kraampje buiten geplaatst werd.

8.4.3.4. Het geschetste verloop van de feiten en de werkwijze van de bendes ondermijnt de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen van verzoekster.

Ten eerste blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat de man die haar op 13 oktober 2019 gepoogd heeft te ontvoeren alleen was op het ogenblik dat hij haar overmeesterde. Hoe kan die man in die omstandigheden de arm van verzoekster vastpakken, een mes in haar rug steken om dan ook nog zijn telefoon op te nemen om aan iemand mee te delen dat hij haar heeft. Verzoekster vermoedt dat haar ontvoerder met iemand in de auto in contact stond zodat de deuren van de auto geopend werden als ze aankwamen. Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat deze auto aan de uitgang geparkeerd stond.

Ten tweede blijkt dat verzoekster met haar ouders een aantal uren in de kerk gebleven is vooraleer ze via een omweg met de auto huiswaarts gekeerd zijn. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt echter dat deze personen haar nooit thuis zijn gaan opzoeken of op het werk, terwijl verzoekster tot 15 november 2019 gewerkt heeft. Gelet op het gegeven dat volgens verzoekster de bendes in haar wijk goed op de hoogte waren van het doen en laten van de wijkbewoners, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze wisten waar verzoekster woonde en werkte.

Verder haalt verzoekster aan dat ze de week na de poging tot ontvoering opnieuw naar de fitness gegaan is omdat ze zoveel mogelijk haar gewoon leven wou opnemen, maar dat ze buiten aan de fitness iemand had gezien die haar achtervolgde. Gelet op de ernst van de voorgehouden poging tot ontvoering, en het gegeven dat verzoekster verklaard heeft dat ook haar zussen reeds eerder achtervolgd werden, is dit gedrag van verzoekster niet verzoenbaar met iemand die schrik heeft om door bendeleden ontvoerd te worden. Aldus ondermijnt het de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Een dergelijke houding getuigt immers niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Daarenboven waarom zouden deze personen haar dan gewoon achtervolgen om haar te bedreigen en te waarschuwen (NPO, p.20), terwijl ze volgens verzoeksters verklaringen reeds een week eerder hebben geprobeerd haar te ontvoeren.

8.4.3.5. Voorts weet verzoekster niet tot welke bende de personen behoren die haar aan de fitness opgewacht hebben (NPO, p.21). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas nu verzoekster ook aanhaalt dat haar familie renta dient te betalen omdat verzoekster niet meer in El Salvador is. Bijgevolg kan redelijkerwijze aangenomen dat verzoekster kon vermoeden welke bende dit was, daar ze nu enkel aan haar moeder diende te vragen aan welke bende de renta betaald werd. Dit knelt des te meer omdat verzoekster sinds een bepaald moment zelf het geld naar familie opgestuurd heeft zodat de renta kon betaald worden.

8.4.3.6. Ook houdt verzoekster voor dat ze een aangifte gedaan heeft van de poging tot ontvoering van 13 oktober 2019, echter brengt ze hiervan enkel een ticketje.

8.4.3.7. Ten slotte wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende: *“Tenslotte toont ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo besloot u al in oktober 2019 om het land te verlaten, en wachtte u nog tot 7 december 2019 om te vertrekken (CGVS, p. 11). Bovendien woonde u in december 2019 nog de proclamatie bij van uw studies ergotherapie (CGVS, p. 4) en ging u ook nog een nieuwe DUI aanvragen, ondanks dat dit niet noodzakelijk en u simpelweg wilde dat uw diploma hierop werd vermeld (CGVS, p. 12-13). U beweert nochtans op verschillende plekken te zijn achtervolgd omdat bendeleden u wilden ontvoeren. Dat u zulke onnodige risico's zou nemen, is uiterst merkwaardig en geeft niet bepaald blijk van een houding van iemand die vreest voor haar leven.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

8.4.3.8. In zoverre verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen tracht te verschonen door te wijzen op haar concentratiestoornissen en het gegeven dat geheugen fragiel is, wijst de Raad op het volgende. Na lezing van verzoeksters verklaringen zoals opgetekend bij de DVZ en het CGVS (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst, 6 juli 2020; stuk 5, NPO) blijkt op genoegzame wijze dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat verzoekster in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van

de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Het persoonlijk interview op de DVZ alsmede het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn vlot en op normale wijze geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoekster heeft overigens zelf uitdrukkelijk aangegeven dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming kunnen bemoeilijken (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ, 6 juli 2020). Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychische problemen haar verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat haar psychische problematiek of kwetsbaarheid het normale verloop van haar procedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekerd of in het gedrang zou hebben gebracht. Het artikel van Al Saad Egbariah Abdelnasser, “Effets psychiques de la demande d’asile”, laat evenmin toe om dit concrete geval anders te oordelen.

8.5. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekster voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8.6. Nu aan de door haar voorgehouden problemen met de bendes in haar regio van herkomst geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

8.7. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een gegronde vrees op vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico’s bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de benedeleden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

8.8. De door verzoekster toegevoegde landeninformatie kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van haar vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu verzoekster in gebreke blijft deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat niet wanneer verzoekster er niet in slaagt op concrete wijze ernstige problemen aannemelijk te maken.

8.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in

aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' en "sociale groep" valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen en voor haar geen intern vestigingsalternatief mogelijk is.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politoneel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* en *"In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise."* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

De door verzoekster aangebrachte landeninformatie kan niet tot een ander besluit leiden nu de meeste van de door haar geciteerde landenrapporten ook in de COI Focus van 2020 in aanmerking werden genomen en verder ook niet aantonen dat het bendegerelateerd geweld niet doelgericht zou zijn. De door verzoekster in dit verband geciteerde passages uit verschillende landenrapporten en artikelen bevestigen het hoge aantal moorden in El Salvador en het feit dat het bendegeweld er wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat het loutere verhuizen van de ene wijk naar een andere door een rivaliserende bende gecontroleerde wijk dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn, nu uit de landeninformatie blijkt dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt gevisieerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld is bijgevolg niet dienstig. Hetzelfde geldt voor haar betoog dat zij als returnee een groter risico zou lopen op willekeurig geweld.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund en heeft vooral betrekking op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet aantoonde dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen is, gelet op wat voorafgaat, evenmin dienstig.

11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

12. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

13. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 wordt geschonden, wijst de Raad erop dat dit artikel is opgegeven zodat de aangevoerde schending niet dienstig is. Verzoekster zet verder niet uiteen op welke wijze artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 door de bestreden beslissing werd geschonden, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS